

Երեմիայի ուսուցիչն ու դաստիարակը, կամ իր բառով «ծնօղն ի հոգեկանին», ի մանկութենէ եղած է Ս. Սարգիս եկեղեցւոյ Տէր Յովհաննէս քահանան՝ կարգակիցն ու մտերիմը իր հօր Տէր Մարտիրոս Քէօմիւրճեանի։ Երեմիա չի գրեր թէ ի՞նչ ուսած է Յովհաննէս քահանայէն։ Սակայն նկատի ունենալով Սուրբ Գրոց, պատմութեան, տոմարագրութեան և հայերէնի ու օտար լեզուներու իր հմտութիւնը և ունեցած բազմակողմանի զարգացումը, համեմատելով անշուշտ իր ապրած ժամանակին հետ, կարելի է Եւսել թէ այդ ամէնը ուսած է միակ վարժապետէ մը, այն է՝ Տէր Յովհաննէս քահանայէն։ Հեռու է հաւանականութենէ որ անիկա ոչ-հայ ուսուցիչներ ալ ունեցած ըլլայ՝ զէթ օտար լեզուներու համար։ Իսկ ակներեւ է որ սուրբգրական ուսմանց մէջ Երեմիա մեծապէս օգտուած է Եղիազար Այնթապցի և Մարտիրոս Ղրիմեցի վարդապետներէն, որոնց հետ չատ սերտ ու ընտանի յարաբերութիւն ունեցած է իր պատանեկութենէն սկսեալ, և որոնք կրօնական ուսմամբ ու բեմական արժանիքով ճոխացած յայտնի գէմքեր էին այդ ժամանակաշրջանին։ Եղիազարի կարողութիւնը այդ մասին կը վկայեն ժամանակակիցները։ Իր ճարտարաբան լեզուն և Ս. Գրոց խոր հմտութիւնը կը ցուանան իր թուղթերուն մէջ, որոնց կարեւոր մէկ հաւաքածուն ամփոփուած է մեր Մատենադարանի թիւ 186 ձեռագիր հատորին մէջ։ Գալով Մարտիրոս Ղրիմեցիի՝ ան ալ Եղիազարի հաւասար, եթէ ոչ անկէ աւելի, կարողութեամբ օժտուած հոգեւորական մըն էր, որ ունէր նաև քերթողական ձիրք, ու Երեմիա անկասկած այդ մարզին մէջ ալ ազդեցութիւն կրած էր անկէ։ Երեմիա տարիներ վերջ առ Եղիազար ուղղած իր նամակներուն մէջ երախտագիտութեամբ կը յիշէ իր «նրբանկատ» ուսուցիչներէն (Եղիազարէն ու Մար-